

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudců Tomáše Kocourka a Tomáše Blažka v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupen JUDr. Světlanou Kazakovou, advokátkou, sídlem Týnská 21, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. října 2022 č. j. MHMP 1851405/2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. června 2023 č. j. 17 A 96/2022-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) byl od roku 1981 nájemcem bytové jednotky č. 1209/10, vymezené v budově č. p. X, stojící na pozemcích p. č. XA a XB v k. ú. K., obec Praha (dále jen „byt“). V roce 2013 dostal od tehdejšího vlastníka bytu výpověď z nájmu a podle na věc dopadající právní úpravy mu náležela v takovém případě bytová náhrada ve formě přístřeší. Stěžovatel tvrdí, že přístřeší mu od předešlého ani od stávajícího vlastníka bytu nebylo zajištěno.

[2] Současný vlastník bytu pan V. T. podal dne 7. února 2022 žádost o zrušení údaje o místu trvalého pobytu stěžovatele na adrese bytu.

[3] Z předloženého správního spisu (soudních rozhodnutí v něm založených) je zřejmé, že stěžovatel dlouhodobě neplnil své povinnosti, neplatil vlastníkovu bytu nájemné ani povinné platby s bytem související a byt poškodil do té míry, že se stal neobyvatelný.

[4] Stěžovatel vede s vlastníkem bytu (v současnosti s panem T.) dlouholeté spory, přičemž podstatu části z nich Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) pro přehlednost a nastínění kontextu právě řešeného případu stručně shrne.

[5] Zaprvé se jednalo o řízení o určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu ze dne 1. 11. 2013, v němž rozhodl Obvodní soud pro Prahu 9 (dále jen „obvodní soud“) rozsudkem ze dne 9. září 2019 č. j. 17 C 7/2014-202 a Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 13. února 2020 č. j. 53 Co 393/2019-233 tak, že se žaloba zamítá.

[6] Zadruhé se jednalo o spor ohledně vyklizení bytu, o kterém rozhodl obvodní soud rozsudkem ze dne 7. srpna 2020 č. j. 27 C 30/2020-71 a městský soud rozsudkem ze dne 1. prosince 2020 č. j. 51 Co 351/2020-107. Soudy uložily stěžovateli povinnost vyklidit byt do patnácti dnů od zajištění přístřeší.

[7] Následně bylo vedeno exekuční řízení pro vyklizení bytu a pro peněžitě plnění. V rámci tohoto řízení stěžovatel coby povinný podával řadu návrhů směřujících proti provedení exekuce (návrhy na odklad a zastavení exekuce), kterým nebylo vyhověno.

[8] Pan T. nevyčkal provedení exekuce soudním exekutorem a dne 5. února 2022 vypáčil dveře bytu, do bytu vniknul a za pomoci výměny zámku ve dveřích znemožnil stěžovateli další užívání bytu.

[9] Vzhledem ke způsobu vyklizení bytu podal stěžovatel žalobu na ochranu před vypuzením z držby, které obvodní soud původně usnesením ze dne 10. března 2022 č. j. 18 C 65/2022-10 vyhověl a uložil panu T., aby byt vyklidil, předal jej stěžovateli a zdržel se dalšího rušení držby bytu. Proti tomuto rozhodnutí podal pan T. odvolání, kterému městský soud usnesením ze dne 8. června 2022 č. j. 55 Co 151/2022-32 vyhověl a změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že se žaloba zamítá, neboť stěžovatelova držba byla nepravá. Proti posledně zmíněnému rozhodnutí podal stěžovatel ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 20. prosince 2022 sp. zn. IV. ÚS 2247/22 odmítl. Ústavní soud uvedl, že „[a]proboval-li městský soud stav, kdy vedlejší účastník [tedy pan T., pozn. NSS] vypudil stěžovatele z nepravé držby svépomocí, postupoval v souladu s čl. 12 odst. 3 Listiny, kdy šlo ze strany vedlejšího účastníka o zásah, který byl v demokratické společnosti nezbytný pro ochranu jeho práv, která byla dlouhodobě zásadním způsobem porušována stěžovatelem“.

pokračování

[10] Stěžovatel se bránil rovněž proti zrušení údaje o místu trvalého pobytu na adrese bytu. Této větve sporu se týká právě projednávaná kasační stížnost. Úřad městské části Prahy 14 (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 27. července 2022 č. j. UMCP14/22/29813/OSAP/RUZ zrušil údaj o místu trvalého pobytu stěžovatele na adrese bytu. Dle jeho názoru byly splněny všechny tři podmínky pro zrušení trvalého pobytu, které stanoví § 12 odst. 1 písm. c) a § 12 odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech (zákon o evidenci obyvatel). Správní orgán I. stupně měl především za prokázané, že nájemní vztah stěžovatele k bytu zanikl již ke konci února 2014, a to výpovědí z nájmu ze dne 1. 11. 2013, dále že zaniklo užívací právo stěžovatele k bytu, neboť mu bylo zajištěno přístřeší, a že stěžovatel byt neužívá od 5. února 2022, kdy došlo k vyklizení bytu. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 14. října 2022 č. j. MHMP 1851405/2022 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť se zcela ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně.

[11] Stěžovatel posledně zmíněné rozhodnutí napadl žalobou, o které rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 12. června 2023 č. j. 17 A 96/2022-70 (dále jen „napadený rozsudek“) tak, že ji zamítl. Městský soud vyšel z toho, že jak rozhodnutí soudů o návrhu stěžovatele na odklad provedení exekuce a na zastavení exekuce, tak rozhodnutí soudů o žalobě stěžovatele na ochranu před vypuzením z držby shodně a jednoznačně konstatují, že pan T. pro stěžovatele zajistil přístřeší, čímž zaniklo užívací právo stěžovatele k bytu. Soud se plně ztotožnil se závěry správních orgánů v tom, že byly splněny všechny podmínky pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu stěžovatele na adrese bytu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[12] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti zaprvé namítá, že navrhl řadu důkazů, které byly podstatné pro rozhodnutí ve věci. Dle jeho názoru se městský soud v odůvodnění rozsudku nevypořádal dostatečně s tím, proč žádný z navržených důkazů neprovedl. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro neprovedení navržených důkazů, a pokud podmínky splněny přeci jen byly, pak se městský soud nedostatečně vypořádal s tím, proč je neprovedl. Městský soud ani nedostál své povinnosti plynoucí z § 75 odst. 2 s. ř. s., podle níž musí soud přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek.

[14] Zadruhé stěžovatel namítá, že vyklizení bytu bylo nezákonné, neboť proběhlo, aniž by stěžovateli bylo zajištěno přístřeší, jak to stanoví § 712 odst. 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“).

[15] Dále stěžovatel spatřuje nezákonnost v tom, že přestože městský soud rozhodnutím ze dne 15. prosince 2021 č. j. 55 Co 342/2021-89 nařídil výkon rozhodnutí vyklizením bytu, vlastník bytu pan T. toto vyklizení provedl sám bez účasti soudního exekutora.

[16] Nakonec stěžovatel poukazuje na to, že městský soud usnesením ze dne 8. června 2022 č. j. 55 Co 151/2022-32 pouze zamítl žalobu na ochranu držby. Toto rozhodnutí tudíž věc neposuzovalo konečným způsobem, ale pouze prozatímně. Soud se v tomto usnesení zabýval toliko ochranou posledního faktického stavu, nikoli tím, jestli užívání bytu stěžovatelem bylo oprávněné ve smyslu § 712 odst. 5 obč. zák. K této předběžné otázce tak měl soud provést své vlastní dokazování.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku. Podle žalovaného by se NSS vůbec neměl zabývat otázkami patřícími do občanského práva, jako je zajištění přístřeší pro stěžovatele. NSS by se měl zaobírat pouze naplněním podmínek potřebných pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté NSS zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Předmětem sporu je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zrušení údaje o trvalém pobytu. Dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel musí být pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu splněna jednak podmínka zániku užívacího práva osoby, jejíž údaj o místu trvalého pobytu má být zrušen k danému objektu (stav právní), jednak podmínka neužívání tohoto objektu dotčenou osobou (stav faktický). Dle třetího odstavce téhož ustanovení musí návrh na zrušení údaje o místu trvalého pobytu podat buďto vlastník objektu, nebo oprávněná osoba uvedená v § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel.

[20] NSS považuje za účelné v návaznosti na argumentaci obou účastníků vyjasnit, jaké otázky mají správní orgány v řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu posuzovat. Nelze se ztotožnit s žalovaným, že jejich úkolem není zabývat se otázkami občanského práva, neboť jak vyplývá z výše vymezených podmínek pro zrušení údaje o trvalém pobytu, podmínka právní (zánik užívacího práva) je otázkou soukromého práva. Správní orgány jsou tedy povinny posoudit právní otázku vycházející zpravidla ze zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), zda zaniklo užívací právo osoby, jejíž údaj o trvalém pobytu má být zrušen. Jinou otázkou nicméně je, zda při zjišťování skutkového stavu musí provést dokazování v plném rozsahu, nebo zda mohou vyjít z rozhodnutí orgánů veřejné moci o předběžné otázce (§ 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Úkolem správních orgánů naopak není posuzovat, zda jednání vlastníka bytu, kterým stěžovatele vystěhoval, bylo v souladu se zákonem.

[21] Argumentace stěžovatele, kterou poukazuje na to, že vlastník bytu nebyl oprávněn vystěhovat jej svépomocí, tedy mimo rámec procesních garancí zajišťujících, že výkon

pokračování

soudních rozhodnutí je prováděn za splnění zákonných podmínek, souvisí s výše zmíněnou faktickou podmínkou. Judikatura NSS dovodila, že pro naplnění faktické podmínky je významné pouze to, zda osoba, jejíž údaj o místě trvalého pobytu má být zrušen, ke dni vydání správního rozhodnutí byt skutečně užívala. Důvody, pro které tak nečinila, nejsou relevantní. Zohlednit lze pouze to, zda se tato osoba domohla ochrany proti svépomoci stanoveným procesním postupem. Případná úspěšná ochrana občanskoprávní cestou by totiž vedla k obnovení faktického užívání bytu, a podmínka neužívání bytu by tak nebyla splněna (viz rozsudky ze dne 28. července 2011 č. j. 7 As 41/2011-255 a ze dne 21. prosince 2017 č. j. 1 As 359/2017-40). V dané věci nebylo sporu, že stěžovatel byt fakticky od 5. února 2022 neužívá. Stěžovatel se snažil dosáhnout ochrany držby bytu, správní orgán I. stupně vyčkal pravomocného skončení tohoto soudního řízení a rozhodl až na základě jeho definitivního výsledku. Odvolací soud zamítl žalobu na ochranu držby, ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta. Právě v tomto soudním řízení byla řešena otázka, zda může být poskytnuta ochrana předchozí držbě bytu stěžovatelem proti svépomoci vlastníka bytu. Stěžovateli tedy v době rozhodování správních orgánů nesvědčilo žádné soudní rozhodnutí, kterým by byla poskytnuta ochrana jeho držbě bytu. Správní orgány tedy správně vyšly z toho, že podmínka faktického neužívání bytu stěžovatelem je splněna, přičemž nebylo namístě hodnotit postup vlastníka bytu a porušení pravidel řádného výkonu soudního rozhodnutí. Argument, že pokud by vyklizení prováděl soudní exekutor, tak by jej neprovedl, neboť oprávněný nezajistil povinnému (stěžovateli) přístřeší, do něž by mohl být spolu se svými věcmi vyklizen, není právně významný pro posouzení splnění faktické podmínky.

[22] Ve vztahu k naplnění právní podmínky pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu je třeba uvést, že nájem bytu byl ukončen výpovědí, kterou dal vlastník bytu stěžovateli ještě za účinnosti předchozí právní úpravy (obč. zák.). Stěžovatel podal začátkem roku 2014 (za účinnosti nové právní úpravy občanského práva) žalobu na určení neplatnosti výpovědi z nájmu. Tato žaloba byla soudy zamítnuta, rozsudky nabyly právní moci dne 12. března 2020. V souladu s právním názorem vyjádřeným v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. října 2016 sp. zn. 26 Cdo 2453/2015 se v tomto řízení postupovalo podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013. Stěžovateli tak ještě s ohledem na § 712 odst. 5 obč. zák. svědčilo i po zániku nájmu tzv. právo bydlení. Obsah tohoto práva byl vymezen v § 712a obč. zák. Právo bydlení lze považovat za užívací právo ve smyslu § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel (viz rozsudky NSS ze dne 5. září 2008 č. j. 2 As 53/2008-52 a ze dne 21. prosince 2017 č. j. 1 As 359/2017-40). Ustanovení § 712a obč. zák. je třeba vykládat tak, že dopadá na vztah mezi bývalým pronajímatelem a nájemcem pouze do okamžiku, než bývalý pronajímatel zajistí nájemci bytovou náhradu. Tímto okamžikem je bývalý nájemce povinen byt vyklidit, neboť ztrácí právní titul pro jeho další užívání. Pokud přesto byt nadále užívá, neřídí se již toto užívání § 712a obč. zák. (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. září 2005 sp. zn. IV. ÚS 113/05 a z něj vycházející rozsudky NSS ze dne 11. října 2006 č. j. 4 Ads 9/2006-72 a ze dne 26. ledna 2017 č. j. 7 Ads 252/2016-80).

[23] Z odůvodnění rozsudku obvodního soudu č. j. 27 C 30/2020-71 vyplývá, že jakmile nabyl právní moci rozsudek, jímž byla zamítnuta žaloba na určení neplatnosti výpovědi

z nájmu bytu, vyzval vlastník bytu stěžovatele dne 20. března 2020 k jeho vyklizení a informoval jej, že má zajištěno přístřeší v Ubytovně S. na adrese N. 12, P. 5. Zajištění přístřeší měl soud za prokázané z potvrzení ze dne 23. března 2020. Dále provedl důkaz reakcí stěžovatele ze dne 8. dubna 2020, v níž výzvu k vyklizení odmítl, neboť k tomu neviděl důvod, jelikož s rozsudky nesouhlasil a nebyly konečné. Ze skutkových zjištění učiněných obvodním soudem vyplývá, že stěžovateli bylo zajištěno od 23. března 2020 přístřeší, o čemž byl vyrozuměn ve výzvě k vyklizení bytu. K tomuto okamžiku tedy zaniklo tzv. právo bydlení dle § 712a obč. zák. a stěžovatel nadále užíval byt bez jakéhokoliv právního důvodu. Stěžovateli byla s ohledem na tato zjištění uložena povinnost vyklidit byt ve lhůtě 15 dnů od zajištění přístřeší. Jelikož je soudní rozhodnutí ukládající povinnost vyklidit byt exekučním titulem pro faktické provedení vyklizení a v exekučním řízení je třeba ověřit splnění podmínky zajištění přístřeší, byla tato podmínka převzata do výroku rozsudku i přes zjištění, že přístřeší již bylo zajištěno. Tato podmínka nemění nic na tom, že stěžovatel užíval byt bez právního důvodu.

[24] Následně vlastník bytu podal exekuční návrh k vymození povinnosti vyklidit byt. Obvodní soud a následně i městský soud v usnesení ze dne 15. prosince 2021 č. j. 55 Co 342/2021-89 se zabývaly návrhem na zastavení exekuce, v němž stěžovatel uplatnil důvod zastavení spočívající v tom, že mu oprávněný nezajistil přístřeší. Soudy obou stupňů dospěly k závěru, že mu přístřeší zajištěno bylo. Dovolání bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 7. června 2022 sp. zn. 26 Cdo 934/2022, podle nějž posouzení otázky zajištění přístřeší ze strany městského soudu odpovídá ustálené judikatuře dovolacího soudu.

[25] Stěžovatel ve správním řízení i v samotné žalobě spojil své tvrzení, že mu vlastník bytu nezajistil přístřeší, výlučně s okamžikem jeho vystěhování z bytu panem T. dne 5. února 2022. Podle stěžovatelem předloženého potvrzení společnosti Bělehradská 185 s. r. o. nemohl být stěžovatel dne 5. února 2022 z kapacitních důvodů ubytován v její ubytovně, kde mu pan T. zajistil ubytování od 1. března 2021, ovšem do té doby o ně stěžovatel neprojevil zájem. Od 6. února 2022 bylo ubytování opět možné, ovšem až do vystavení potvrzení dne 22. února 2022 je stěžovatel nevyužil.

[26] Podle § 159a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soud řád (dále jen „o. s. ř.“), v rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku soudu v občanském soudním řízení závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány. Judikatura dovodila, že jakkoliv zákon stanoví, že závazný je výrok pravomocného rozsudku a nikoliv jeho odůvodnění, v případě zamítavého výroku je nutno posoudit výrok v souvislosti s odůvodněním rozhodnutí (usnesení ze dne 14. března 2013 sp. zn. 26 Cdo 3778/2012). Podle § 167 odst. 2 o. s. ř. se na usnesení užijí přiměřené ustanovení o rozsudku, což nepochybně platí i pro otázku závaznosti usnesení, jímž se rozhoduje ve věci samé (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. února 2014 sp. zn. 21 Cdo 4164/2013). Pokud tedy usnesením obvodního soudu ve spojení s usnesením městského soudu byl zamítnut návrh na zastavení exekuce opírající se o důvod, že stěžovateli nebylo zajištěno přístřeší, je výrok tohoto usnesení závazný i pro správní

pokračování

orgány. Tomu odpovídá § 57 odst. 3 správního řádu, podle nějž je správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na to, že mu nebylo poskytnuto přístřeší při vyklizení z bytu dne 5. února 2022. Posouzení otázky, zda stěžovateli zaniklo užívací právo k bytu, ovšem není, jak vyplývá z výše uvedeného, závislé na této skutečnosti. Občanskoprávní soudy v exekučním řízení v roce 2021 rozhodly o návrhu na zastavení exekuce, jenž byl odůvodněn nezajištěním přístřeší, tak, že jej zamítly, neboť dospěly k závěru, že přístřeší zajištěno bylo. Exekuční titul vázaný na splnění podmínky (zajištění přístřeší) tak byl vykonatelný. Předmětem těchto rozhodnutí je otázka, zda vlastník bytu zajistil stěžovateli přístřeší. Jedná se současně o předběžnou otázku v řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu. Jelikož v době rozhodování správních orgánů existovalo pravomocné rozhodnutí o předběžné otázce, správní orgány jím byly vázány, jak správně dovodil i městský soud. Rozhodnutím o předběžné otázce bylo prokázáno, že nejpozději v roce 2021 zaniklo tzv. právo bydlení, které svědčilo stěžovateli po zániku nájmu bytu. Na tento závěr nemůže mít žádný vliv, pokud snad následně, tj. po vydání rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce, došlo ke změně spočívající v tom, že pro stěžovatele nebylo zajištěno přístřeší. Tato změna mohla zmařit provedení exekuce vyklizením bytu, jak správně argumentoval stěžovatel, nemohla ovšem obnovit tzv. právo bydlení, tedy užívací právo k bytu. Právě existence tohoto práva je jediným relevantním hlediskem pro posouzení právní podmínky zrušení údaje o místu trvalého pobytu.

[28] Dále stěžovatel nesprávně tvrdí, že městský soud z rozhodnutí téhož soudu sp. zn. 55 Co 342/2021, jímž byl nařízen výkon rozhodnutí vyklizením bytu, dovodil, že vyklizení bytu bylo shledáno zákonným. Městský soud ve skutečnosti z tohoto rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno usnesení o zamítnutí návrhů na odložení a zastavení exekuce, nikoliv o jejím nařízení, učinil závěr, že vlastník bytu zajistil pro stěžovatele přístřeší (body 19 a 21 odůvodnění napadeného rozsudku). Nelze souhlasit ani s tím, že by v tomto řízení bylo zapotřebí posoudit zákonnost vyklizení bytu, a tedy že by měl městský soud činit k tomu vlastní skutková zjištění.

[29] Nelze ani přisvědčit tvrzení stěžovatele, že by městský soud nesprávně hodnotil usnesení městského soudu ve věci sp. zn. 55 Co 151/2022 týkající se žaloby na ochranu držby. V bodě 22 odůvodnění napadeného rozsudku pouze shrnul stěžejní závěry tohoto usnesení. Stěžovateli lze přisvědčit, že rozsah dokazování a posuzovaných hmotněprávních otázek je v řízení na ochranu držby limitován. K významu tohoto usnesení se NSS vyjádřil již výše. Z hlediska posouzení zániku užívacího práva je relevantní především usnesení městského soudu č. j. 55 Co 342/2021-89.

[30] Stěžovatel namítá, že městský soud neprovedl jím navržené důkazy, aniž svůj postup řádně odůvodnil. Navržené důkazy není třeba provést pouze tehdy, jestliže jimi má být prokazována skutečnost, která nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo nejsou způsobilé vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, nebo jsou nadbytečné, jelikož jimi má být prokázána skutečnost, která již byla bez důvodných pochybností

postavena najisto. V napadeném rozsudku nejsou podle stěžovatele obsaženy úvahy, jimiž by městský soud vysvětlil, že byl dán některý z těchto důvodů pro neprovedení důkazů.

[31] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úvahou městského soudu, podle něž mělo být v soudním řízení posouzeno v návaznosti na uplatněné žalobní body, zda byly splněny zákonné podmínky pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu v evidenci obyvatel. Pokud ovšem bylo cílem stěžovatele prostřednictvím navržených důkazů zvrátit závěr občanskoprávních soudů o předběžné otázce, měl stěžovatel tyto důkazy navrhopat právě v řízení před občanskoprávními soudy.

[32] Neprovedení důkazu vyjádřením Ministerstva vnitra ze dne 12. ledna 2023 č. j. MV-137823-6/P-2022 městský soud odůvodnil v bodě 24 napadeného rozsudku přezkoumatelným způsobem. Poukázal na to, že Ministerstvo vnitra je žalovaným v řízení o náhradu nemajetkové újmy, přičemž navržený důkaz je jeho vyjádřením k žalobě v daném sporu. Nejedná se o listinu, kterou by vyhotovilo jako orgán při výkonu své pravomoci. Jeho názor na zákonnost vyklizení bytu a roli Policie České republiky při něm není pro věc podstatný. NSS považuje odůvodnění neprovedení tohoto důkazu za podrobné a dostatečné. Stěžovatel se vůči němu v kasační stížnosti nijak nevymezil.

[33] Co se týče návrhu na provedení důkazu úředním záznamem Policie České republiky č. j. KRPA-42170-1/ČJ-2022-001318 a vyrozuměním Policie České republiky č. j. KRPA-45811-29/ČJ-2022-001357-S-6, provedení těchto důkazů směřovalo k prokázání toho, že vyklizení bytu neprovedl soudní exekutor, nýbrž svépomocí vlastník bytu. Tato skutečnost ovšem nebyla v řízení sporná (dokládá ji i prohlášení pana P., které je součástí správního spisu) a její dokazování by bylo nadbytečné. NSS nadto již výše uvedl, že okolnosti vystěhování stěžovatele z bytu dne 5. února 2022 nejsou právně významné pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zrušení údaje o trvalém pobytu.

[34] K návrhu na výslech svědka Ch. A., jenž vydal jménem společnosti Ubytovna Z. s. r. o. potvrzení o zajištění ubytování, a na provedení důkazu vyjádřením Ubytovny S. a vyjádřením Ubytovny Z. se vztahuje bod 18 odůvodnění napadeného rozsudku. V něm městský soud uvedl, že neprovedl důkazy směřující k vyvrácení závěrů občanskoprávních soudů. Městský soud vyšel z pravomocných rozhodnutí občanskoprávních soudů o předběžných otázkách. Rovněž odůvodnění neprovedení těchto důkazů je přezkoumatelné. NSS k tomu dodává, že stěžovatel teprve ve své replice a při jednání městského soudu začal zpochybňovat pravdivost potvrzení o zajištění přístřeší, která byla doložena v občanskoprávních a exekučních řízeních. O tom, že stěžovateli bylo přinejmenším v roce 2021 zajištěno přístřeší, bylo rozhodnuto pravomocným usnesením o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce, jímž byly správní orgány vázány.

[35] Lze shrnout, že městský soud se zabýval důkazními návrhy a dostatečně odůvodnil, proč jim nevyhověl. Nelze přisvědčit stěžovateli ani v tom, že by městský soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované. Z výše uvedeného plyne, že součástí správního spisu, z něž městský soud vycházel, jsou listiny potřebné pro posouzení všech právně významných skutečností. V řízení o žalobě nevyvstal žádný

pokračování

důvod, který by vyžadoval opakovat důkazy provedené ve správním řízení nebo doplnit dokazování.

[36] Zmiňuje-li stěžovatel, že se městský soud nevypořádal s námitkou směřující proti shrnutí událostí ze dne 5. února 2022 žalovaným v jeho rozhodnutí, jedná se nanejvýš o dílčí nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku, který ovšem nezpochybňuje jeho zákonnost. Shrnutí událostí ze dne 5. února 2022, jak je provedl žalovaný, se sice může jevit jako zkratkovité či zavádějící, ovšem pro právní posouzení dané věci to je zcela nepodstatné.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. března 2015 č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu